

Uit de tijd door Edith Potjer

column

De ooievaar.

In de kamer staat het bed met daarin een nog niet zo oude man.

Zijn vrouw laat me binnen en wil graag samen met hem er nog bij over de uitvaart praten zodat ook hij weet wie er straks komt als hij is overleden. Voor hem maakt het niet zoveel uit. Hij heeft zich neergelegd bij zijn lot en voor hem is het goed zo. Maar terwille van zijn vrouw vindt hij het prima dat ik er ben en wil hij ook wel praten. Nadat we wat "uitvaartzaken" hadden doorgenomen vroeg ik uit een beetje nieuwsgierigheid of hij opzag tegen het laatste stukje en het sterven. "nee, helemaal niet", antwoordde hij, "het leven is goed geweest en op een dag is het afgelopen. Ik geloof ook niet dat ik doorleef na mijn dood. Dan is het gewoon klaar! Ik ben er niet bang voor."

Zijn vrouw heeft daar heel andere gedachten over. "ik weet zeker dat het leven na je dood verder gaat, in een andere vorm, maar je bent er nog wel. En Joost," ging ze verder, "je komt er straks vanzelf achter, of je het nu geloven wilt of niet". Joost glimlacht lief naar zijn vrouw en gunt haar de gedachte.

Een paar weken later ben ik er weer, Joost is overleden. "ik wil graag een ooievaar op de rouwkaart afgebeeld", zegt zijn vrouw, " want Joost was heel betrokken bij het opzetten van het ooievaarsdorp destijds bij De Wijk en de ooievaar is voor mij het symbool voor nieuw leven en dat heeft Joost nu".

Een maand na de uitvaart zit ik in de tuin met de vrouw van Joost na te praten over hoe het nu is en hoe ze terugkijkt op de uitvaart en de laatste periode. Ze is net aan het vertellen over de ooievaar en dat er ook een afbeelding op de grafsteen komt als ze zegt: "kijk", omhoogkijkend en wijzend en tot mijn grote verbazing zien we daar een ooievaar voorbij vliegen.

Joost is er achter gekomen. En ik.....? Ik blijf achter in verwondering en besef dat de dood altijd een mysterie zal blijven.